

1. PROSINCE 2013

ADVENTNÍ ČÍSLO

ČÍSLO 124

Bitva

„Co Duch praví církvi dnes?“ (srv. Zj 2,7), kladl si otázku papež Jan XXIII., když vyhlášoval Druhý vatikánský koncil. A myslel to zcela vážně! Koncil je dávno za námi, ale otázka zůstává stejná. A nemusí trápit jen papeže. Co Duch praví církvi dnes? Tato otázka se týká stejně celosvětové církve jako naší diecéze stejně jako našeho společenství a vlastně i těch, kteří moc do žádného společenství nepatří. Co tedy Bůh od církve očekává? Kam ji vede? Kam máme zaměřit pozornost? Odpověď se nedá nadiktovat ani vymyslet. Opravdu čekáme, až Pán promluví. Ale on mluví! A velice živě, často a s velikou touhou promlouvat k nám skrze jednotlivé údy církve, tedy skrze vás, nás. Co vám tedy klade na srdce?

Církev se během roku znovu a znovu vrací k událostem evangelia a staví si před oči to, co nám Ježíš chce sdělit jak činy, tak slovy. První sdělení se týká jeho příchodu respektive přicházení (adventus). Bůh přichází k člověku, aby byl s ním (Immanuel – Mt 1,23; Bar 3,38...). Zdá se mi, že v každé generaci se odehrává stejná bitva, kterou si jednotlivci i společenství musí projít. Bůh se ponejprv jeví jako vzdálený, cizí, snad až mytologický. Budí hrůzu a lidé mu prokazují úctu spíše ze strachu, aby jim neublížil. Jenže on se začne polehounku přibližovat k jednotlivým srdcům a klepat na ně. „Vyplašení věřící“ se s ním setkávají úplně nově. Stojí tu jako chudý žebrák u dveří jejich nitra a prosí je, aby mohl vstoupit. Vždyť

to je příběh nazaretské rodiny a betlémské jeskyně, který se znovu otevírá v našich vlastních životech. Bitva má ale další kapitoly. Člověk nejen otevírá srdce, ale objevuje, že tento „děsivý Bůh“ je milující, jemný, dávající život... Bůh blízký, který se dává, aby byl objeven, poznán a přijat.

A kapitoly jdou dál. Vánoční příběh se záhy překlopí do vyprávění o učednících, až vyvrcholí Ježíšovým dramatem o Velikonocích. Ale ani tady není konec příběhu. Bůh dává svého Ducha, aby promlouval k srdci církve a vedl ji dále. Toto srdce není ani ve Vatikánu, ani na biskupství. To je srdce každého, kdo Bohu dovolí promlouvat v jeho nitru. Společně tvoříme communio, jehož středem je On a vzájemně jsme jeho tělem. Vánoční příběh otevírá otázku příchodu Krista. On stojí u našich dveří a jako po mnoho generací před námi i dnes rozehrává stejnou hru niterné komunikace. Touží nám vyprávět jako svým dětem příběh Boží lásky. Plán má fantastický, prostředky bezmezná, fantazii nevyčísitelnou. Ale jednu věc očekává. Člověka, který mu otevře a s radostí přivítá svého Pána!

Přeji vám strhující advent.

P. Michal

Dny důvěry – dny naděje

Mnoho set převážně mladých lidí ovládlo o víkend u kolem 17. listopadu Královské Vinohrady. Ne však proto, aby demonstrovali nebo na ulici skandovali. Dny důvěry, setkání mla-

dých, organizované komunitou bratří z Taizé, mělo poněkud jiné cíle. Společnou modlitbu, studium bible, diskusi, sdílení stejně jako setrvání v tichu a rozjímání. Registrovaných účastníků bylo na čtyři sta z Čech, Moravy, Slovenska i ze vzdálenější ciziny, účastníků večerních modliteb až osm set a v sobotu prostřednictvím televize Noe pak dalších neuvěřitelných dvě stě tisíc.

Zúčastnil jsem se společných večerních modliteb v pátek a v sobotu v kostele Božského srdce Páně, a to i s vědomím, že už mi dávno není pětatřicet. Nás, postarších tam bylo víc, přesto mládež měla navrch. Bylo pro mě velice povzbudivé vidět tu spoustu krásných mladých lidí z různých církví modlit se spolu. Podobně jako při setkáních v Taizé, i zde jsem pocítil velice intenzivní a těžko popsatelný zážitek jedné církve. Zachytil jsem si do paměti řadu momentek, ke kterým se budu rád vracet. Viděl jsem lidi mladé i starší, vzhledné i méně vzhledné, zdravé i všelijak postižené. Viděl jsem nadšené a neúnavné hudebníky a zpěváky, kteří písním dávali vroucnost. Viděl jsem řádové sestry a duchovní různých denominací (včetně našeho patera Michala) připravené poskytnout duchovní rozhovor nebo svátost smíření. Viděl jsem, že tam nestáli marně. Každý z nich měl spoustu práce. Viděl jsem, jak mladí touží po smíření a odpuštění. Některé rozhovory byly opravdu dramatické, tedy soudě podle gestikulace, která je provázela. Viděl jsem lidi ponořené do modlitby ještě dlouho poté, co formální část již dávno skončila. Viděl jsem nespočet krásně zářících očí.

To všechno mě naplňuje nadějí, která dnešní době tak zoufale schází. Nadějí, že pouť důvěry na Zemi a touha stát se solí země, není v naší vlasti záležitostí pouze těch, kteří ji za minulého režimu prožívali jako součást podzemní církve. Při té příležitosti bych chtěl

připomenout mládeži z našeho svatovojtěšského společenství, že každý třetí pátek v měsíci se v našem kostele koná společná modlitba v duchu Taizé a že jsou na ní vřele vítáni.

Vít Grec

Setkávání maminek

Chtěly bychom obnovit společná setkávání maminek v kostele sv. Vojtěcha. Zveme proto všechny maminky s malými dětmi na první setkání, které se uskuteční ve středu 4. 12. 2013 od 9.30 do 11 hodin v kostele sv. Vojtěcha na pódiu. Scházet se budeme jednou za čtrnáct dní, vždy ve středu ve stejný čas. Naším cílem je vytvořit prostor, kde bychom se mohly mezi sebou blíže seznámit, navázat nová přátelství, sdílet společná témata, vyměnit si vlastní zkušenosti a zároveň umožnit dětem společně si pohrát, zazpívat a třeba i něco vytvořit.

Na setkání s vámi se těší

Lenka Nevařilová a Gabriela Buriánková

Dary a daně

Nadcházející konec roku jako vždy oživuje úvahy, jak optimalizovat svou daňovou povinnost. Možná, že podnikatelé mají v této věci jasněji, ale stále je málo zaměstnanců, kteří vědí, že i oni mohou ovlivnit svou daňovou povinnost.

Jak na to? Náš daňový řád umožňuje dát dar církevní právnické osobě s určením, že je to na její provoz. Dar musí činit minimálně 1000,- Kč. Tento dar si potom podnikatel či zaměstnanec může odečíst z daňového základu, který stanovuje daňovou povinnost za rok.

Konkrétně: je možno dát dar Duchovní správě u sv. Vojtěcha. Musí být dán od adresného dárce, tedy převodem na účet, nebo v hotovosti přímo P. Michalovi, nebo jáh-

novi Martinovi. Tento dar musí být předán do 31. 12. 2013. Duchovní správa vystaví potvrzení, které potom dárce přiloží ke svému daňovému přiznání, nebo odevzdá ve své mzdové účtárně, kde vyhotovují za něj roční daňové vyrovnání. Vzniklý daňový přeplatek Vám bude vrácen finančním úřadem, resp. zaměstnavatelem.

Důležité údaje: Duchovní správa u sv. Vojtěcha má dva účty: 331341061/0100 a druhý účet 2104169619/2700. Do zprávy pro příjemce, laskavě, uveďte své jméno.

Můžete si položit otázku, jaký má toto smysl. Hlavní věc je: alespoň část vašich daní umístíte tam, kam sami chcete. Možná neskromně k tomu můžeme dodat, že tyto finance jsou použity smysluplně.

Jáhen Martin

Jak to vidí

Nevím jak kde jinde, ale u nás (u sv.Vojtěcha) již zažitá zvyklost, že doba homilie pro dospělé patří grafické činnosti dětí, je myslím, zvyklostí nanejvýš pozitivní. A tak všechny své hluboké životní zkušenosti i – mnohdy svérázné – teologické úvahy mohou v tu chvíli ti nejmenší zachytit na výkresu a jako samozřejmou součást své bytosti přinést v pestrém obětním průvodu a předat, co své osobní dárky. Cenná zkušenost – moc vážná věc. Dětské kresby zůstanou u oltáře – a na konci „odejdou“ v liturgickém průvodu. Tak je tomu každou neděli.

Výjimkou byla neděle 10. listopadu (32. v mezidobí), kdy byla dána možnost všem zájemcům si prohlédnout tyto aktuální výtvarné skvosty. Vzhledem k liturgickým textům měly děti vyjádřit svou představu nebeského blaha. Téma nelehké. Skutečnost zřejmě překonala veškeré představy. Autoři, někteří

odvážnější se pokoušeli i své dílo signovat, úměrně svému věku a zkušenostem, podali jednoznačné svědectví o tom, že šťasten nemůže být člověk jen sám. Vždy šlo o větší, či menší společenství. Nejsem dětským psychologem, ale z tohoto zjištění může mít radost i laik. To je přece báječné! Díky za to.

Ještě jedné věci jsem si ovšem všimla. Vzhledem k tomu, že v dětských myslích zřejmě někde vězel ještě týden starý odlesk dní „koldušičkových“, byly některé obrázky vyzdobeny skvostně pojatými dýněmi. Dovedou upoutat – to ano. Zaručeně nic proti dýním, jsou to nádherně barevné, nepřehlédnutelné veselé podzimní plody – svítí-li ještě zevnitř – no, paráda; ale uvědomila jsem si, že takto pojímaný „kult“ je v našich krajích poměrně novým, importovaným, takže bychom se možná měli snažit dětem pomoci vidět, co to vlastně na počátku listopadu slavíme–připomínáme.

Irena Brožová

Pozvánka na výstavu

Připomínáme, že 29. listopadu začíná v Jízdnárně Pražského hradu retrospektivní výstava soch a komorních plastik českého sochaře Olbrama Zoubka. Možná jste si také povšimli, že metrem s námi jezdí upoutávka na výstavu, která potrvá do 2. března příštího roku. Můžeme se těšit na prázdný sál a v něm na tři sta plastik, jak pravil a vybral sám sochař. Některé z nich nebyly dosud vystaveny.

Sochaře Olbrama Zoubka jistě není třeba nijak představovat. Zahraniční turisté hledají na Újezdě jeho pomník obětem komunismu a téměř každému se vybaví sejmutí sádrového odlitku studenta Jana Palacha (ale i Jana Zajíce), dnes na levé straně hlavní budovy Filozofické fakulty a vytvoření jeho náhrobku v roce 1968 a jeho pevné postoje vůči normalizační

tuposti. Protože umělec v sedmdesátých letech nemohl svobodně vystavovat, věnoval se restaurátorství (vystudoval u prof. Wagnera renesanční sgrafito a kamennou plastiku), v té době jako holé nezbytnosti k uživení rodiny. Vyprávěl, jak za každého počasí stál na lešení litomyšlského zámku, lilo jako z konve, zmrzlý na kost, a on stále dokola čistil a opravoval nekonečná sgrafita dnes půvabného zámku. Citelnou ztrátu utrpěl smrtí své první ženy vynikající sochařky Evy Kmentové, se kterou byl spojen nejen rodinným životem, měli syna Jasana (též sochaře) a dceru Polanu, ale také a možná hlavně společnou řečí umění. Se svou druhou paní, fotografkou Marií Zoubkovou, mají dceru Evu. Dnes sedmasmdesátiletý umělec hledal inspiraci v umění švýcarského sochaře Alberta Giacomettiho, především však v kráse a harmonii antického umění, ale i v hudbě a lidech kolem sebe. Je možné – a moc milé – manžele Zoubkovy pravidelně potkávat na zahájení červnového hudebního festivalu Smetanovy Litomyšle.

Dovolím si malou osobní vzpomínku. Naše rodina má silné pouto k Litomyšli od počátku minulého století. A tak jezdíváme z Prahy do Litomyšle a cítíme se téměř jako litomyšláci. Také jim některým dlouho trvalo, než „vzali“ sochařovy plastiky. Prý jsou nahé, a jak to prý vypadá hned vedle kláštera... Naštěstí už i to je dávno. A tak i Mistr pendloval z Prahy za rodinou stejným směrem. Rovnou z nádraží jsem při cestě za rodinou pravidelně zabíhala do Galérie de Lara na náměstí. Galérii spravovala paní Zoubková, v krátkém hovoru jsme probraly společenský život v Litomyšli i zdraví Mistra. Jednou ho vidím téměř bezvládně sedět na židli uvnitř v Galerii. Byl nápadně otřesen a na můj dotaz „Co se stalo, mistře?!“ odpověděl, že řídil svou pravidelnou trasu a po cestě se o něj trochu otřel na dálnici nákladák. Pro-

cházel se, snažil se ten stres rozchodit, pak se přiblížil a naštěstí trochu ožil. Procházeli jsme se před Galérií na tom krásném náměstí, slunce se vylouplo z mraků a on jak ožil, pohlédl mně do očí, spíše do hloubi jednoho oka a vyslovil tím zvláště krásným způsobem pro mě památnou větu: „Dozrála jste...“ Měla jsem půl roku do padesátin. Dostala jsem první dárek. Ten největší. Od Mistra znalce.

Pokud by si někdo chtěl přečíst knihu a přiblížit si před návštěvou výstavy jeho bohatý život, vyšla kniha Život a sochy Olbrama Zoubka od Dory Čechové. Kniha by mohla posloužit i jako aktuální vánoční dárek.

Jana B. Klepková

Pozvánka na ples

Milí přátelé, ani se mi nechce věřit, že vás již po patnácté chceme pozvat na náš Svatovojtěšský ples. I tentokrát ho pořádáme ve spolupráci se sborem Českobratrské církve evangelické z Bubenče. A protože je patnáctý, jubilejní, rozhodli jsme se, že bude v maskách. Ne bojte se, žádný masopust a bába s nůsí. Spíš jsme měli na mysli takový galantní bál s elegantními pány a tajemnými dámami skrytými za půvabnými maskami nebo škraboškami. Ale fantazii se opravdu meze nekladou. Chystáme pro vás pestrý a bohatý program včetně předtančení tance cotillion. Ples bude v sobotu 11. 1. 2014 v Sále kardinála Berana. K tanci a poslechu nám zahraje skupina Firmus. Vstupenky za 220 Kč si můžete každou neděli koupit u V. Grece, K. Kufové nebo P. Nováka. Tak neváhejte, přijďte a pozvěte i svoje přátele.

Vít Grec

Vracím se k tobě chlapeckou lodí

Přijďte a uvidíte...

Pastorační středisko

Vrací se do zdejšího společenství každé nedělní ráno, už víc, jak dvacet let. Vůbec nevadí, že ta loď je pouze virtuální – ostatně, po pražském chodníku by se s ní operovalo popravdě neskutčně. Svěží chlapecká mysl skauta, nedávného devadesátáctníka Zdeňka Janíka, není nikterak kalena mnohdy nelehkými životními zkušenostmi.

Tímto dojmem dýchá celá jeho poslední knížka „Zpáteční lístek“, vydaná nakladatelstvím ARSCI 2013. Je takovým průřezovým bonbónkem celého jeho díla – napříč nejrozmanitějšími literárními styly. Literárně hodnotit nemohu, to už obstarali odborníci, ale lidsky mohu konstatovat, že jde o pohlázení, silně akční ve své člověčině, radosti ze života, moudrosti; jím milovaná květina – slunečnice – je toho vhodným symbolem. V době neúplně přívětivého počasí, kdy sluníčko se zdá být v nedohlednu, vřele doporučuji jednu stránku denně – a bude líp, i když venku lezavo.

Irena Brožová

Duchovní obnova s Komunitou Blahoslavenství

V pátek 8. a v sobotu 9. února 2014 vás chceme pozvat do Pastoračního střediska na modlitební duchovní obnovu s Komunitou Blahoslavenství z Dolan u Olomouce. Budeme mít příležitost seznámit se tentokrát téměř s celou komunitou, dovědět se něco více o jejich životě, jak se modlí, jak pracují. Společně strávený čas bude naplněn vedle přednášek, mše svaté a příležitosti ke svátosti smíření především modlitbou chval, adorací před Nejsvětější svátostí, zpěvem a možná dojde i na tanec... Duchovním slovem bude provázet P. Vojtěch Koukal.

Konečně

V minulém čísle Vojtíka mě opravdu rozradostnil „Bagr v kostele“. Řekla jsem si konečně; konečně někdo docela důrazně a adresně upozornil na to, že přírodní zákony a technika mají své hluboké, nezastupitelné kouzlo, a i jejich prostřednictvím může znít Te Deum naplno. Všechny technické vymoženosti, kterými je náš život křížem krážem prošípován, jsme se naučili brát jako absolutní samozřejmost, která tu prostě je, slouží, ale hlavně je stále rychleji vylepšována, zdokonalována a nahrazována čím dál tím propracovanějšími vychytávkami. A tak naši největší starostí většinou je, abychom ten technický úprk stáčili sledovat, pokud možno vše hned zachytili a naučili se bez velkého trápení inovované ovládat. Zkrátka být IN, mít na to a neudělat si zbytečně příliš velkou ostudu.

Jenomže, co všechno bylo potřeba odhalit, prozkoumat, poznat v souvislostech (nezřídka metodou pokusu a omylu), než jsme (tedy jako lidstvo) doputovali až třeba k tomu zmíněnému bagru, aerodynamickému monopostu, Petřínské rozhledně, nejvyššímu mrakodrapu, lunárnímu modulu, mikrovláknu... To přece není samo sebou. A každý z těchto kroků, počínaje dávnými věky až po dnešek, je zároveň provázen nekonečným údivem nad tím, co nám bylo Bohem svěřeno – schopnost objevovat přírodní zákony, pracovat s nimi a nezapomínat žasnout, jak to všechno, chvála Bohu, stále funguje. Vždycky mě to znovu „praští“ ve chvíli, kdy mi něco upadne a já musím nepohodlně hledat třeba v koutě pod stolem. Pravděpodobně funím, ale nedovedu si představit ten binec, kdybych musela lovit

u stropu. Tak se snažím poděkovat, že tyhle zákony platit nepřestávají a vnímat technické dokonalosti jako jistý druh stále živého Božího pomníku, který pořád ještě v sobě skrývá nečekaná překvapení. A provázejí-li nás celým životem, nevidím jediný důvod, proč by třeba model fešáckého bagru neměl být s námi v místech, kde se scházíme, abychom společně prožívali Boží přítomnost, se vším, co k tomu patří. Jistě, liturgickým předmětem v pravém slova smyslu se zřejmě nikdy nestane, ale to přece není podstatné. Není neestetický a hlavně – přináší radost.

Navíc si myslím, že sama prostora, v níž se lidé k bohoslužbě scházejí, je vždy jistým technickým dílem a je dobré si to s díky uvědomit, i když se vždycky zrovna nejedná o gotickou katedrálu.

Irena Brožová

Oldřich a jeho Vojmír

V adventu se obyčejně s pozvánkami a doporučeními kulturních akcí roztrhne pytel. Kdo to má všechno stíhat, navíc když nevíme doma a v práci kam dřív skočit? Ale přesto, i tento Vojtík přichází s několika zaručenými doporučeními... Možná však, že toto moje doporučení někdo uvítá jako tip na vánoční dárek.

Letošní cyrilometodějské milénium si katolická církev připomenula jaksepatří. Mám však pocit, že se v proudu přednášek a hlubokomyslných studií poněkud pozapomnělo na naši mládež. Jedním z těch, kteří to napravují, je náš spolufarník Oldřich Selucký. Je to až k nevíře, že ten vysoký štíhlý muž, kterého potkáváme v neděli v kostele, napsal v uplynulých měsících dvě knížky, o nichž se rychle začíná mluvit i v zahraničí.

Ony dvě knížky, vydané v Karmelitánském nakladatelství, nesou názvy Strážce ohně (vy-

dáno 2012) a Vojmírova cesta (2013). Obě dvě – volně na sebe navazující – se zařadily k tomu nejlepšímu, čím se české dobrodružná historická literatura pro deseti- až patnáctileté pyšní.

Strhující děj plný dramatických epizod, dobrodružství, kterými prochází hlavní dětský hrdina – Vojmír – spolu se svými přáteli i nepřáteli, daleké cesty, souboj dobra se zlem, kde sviští ostré šípy a zvoní meče – to vše je jedna vrstva knihy. V té jsou ovšem zcela přirozeně zakotveny historické postavy vládců velkomoravské a franské říše, církevní hodnostáři a zejména soluňští bratři Konstantin (v první knize) a Metoděj (v druhé).

Tím se dostávám k tomu nejcennějšímu – našemu Oldřichovi se podařilo nádherně a zcela nenásilně protkat onen dobrodružný příběh světlem, kterým své současníky oba věrozvěstové ozařovali. Bez falešného patosu, bez intelektuálně náročných výkladů.

Je tedy pravděpodobné, že čtivost příběhů způsobí knížkám úhonu, protože si je čtenáři budou brát s sebou do metra. Ale poté, kdy otočí poslední stránku a začnou se od samotného příběhu vzdalovat, tak, jako když odcházíme z biografu, začne vynikat hlavní poselství knihy: pravdivý život ve víře v Krista nevede k úniku od lidí a ruchu světa, ani k bojácnému přizpůsobení se světu, ale ke svobodě od všech pozemských strachů, k té svobodě, která – ač mimoděk – je zdrojem velikosti člověka v očích lidí kolem něho.

Hynek Krátký

Čeho před smrtí nejvíce litujeme

Australská písničkářka Bronnie Ware procestovala kus světa, prošla řadou zaměstnání a jedno z nich jí změnilo život. Pracovala totiž také jako pečovatelka – věnovala se paliativní

péči a napsala na internet článek o pěti věcech, kterých nejčastěji litují umírající lidé. Článek za rok přečetly tři miliony lidí a ohlasy na něj byly tak silné, že se rozhodla napsat knihu. Kniha popisuje i její příběh, který se prolíná s příběhy lidí, loučícími se se životem. A čeho že to litujeme? „Kéž bych měl odvahu žít opravdu podle sebe, ne podle očekávání druhých. Kéž bych tolik nepracoval. Kéž bych měl odvahu vyjádřit své city. Kéž bych...“ Jste zvědaví, co je dál? Doporučuji, přečtěte si knihu.

Kateřina Kufová

— — —

Advent a Vánoce 2013 u svatého Vojtěcha

1. prosince	1. neděle adventní	9.30	mše svatá
8. prosince	2. neděle adventní	9.30	mše svatá
9. prosince	Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu	17.30	mše svatá
15. prosince	3. neděle adventní	9.30	mše svatá
22. prosince	4. neděle adventní	9.30	mše svatá
24. prosince	Vánoční vigilie	16.00	bohoslužba slova
24. prosince		24.00	půlnoční mše svatá
25. prosince	Slavnost Narození Páně	9.30	mše svatá
26. prosince	Svátek svatého Štěpána	9.30	mše svatá
29. prosince	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa	9.30	mše svatá
31. prosince	Poděkování a prosba o Boží pomoc	23.00	mše svatá
1. ledna	Slavnost Matky Boží Panny Marie	9.30	mše svatá
5. ledna	2. Neděle po Narození Páně	9.30	mše svatá
6. ledna	Slavnost Zjevení Páně	17.30	mše svatá
12. ledna	Svátek Křtu Páně	9.30	mše svatá
	končí vánoční doba		

Příležitost ke svátosti smíření

pondělí 16. prosince	16.00	děti do 10 let
	18.00	dospělí (do 20.00)
středa 18. prosince	18.00	mládež (do 19.00)
	19.00	dospělí (do 21.00)
sobota 24. prosince	9.00	dospělí (do 11.00)

Mimo tyto termíny je možnost svátosti smíření ve všední dny po mši sv. a v neděli 8.45–9.15 hod.

Program PS na prosinec

- 5. 12. 20.00 Přednáška, ČKA Praha 6
- 7. 12. 9.00 Kurz pomocníků v pastoraci*, PS
- 11. 12. 9.30 Akademie nejen pro seniory, adventní duchovní obnova, P. Petr Beneš CSsR, PS
- 20. 12. 20.00 Modlitba Taizé
- 8. 1. 9.30 Akademie nejen pro seniory, prof. P. Piřha, Cyril a Metoděj

*pouze pro přihlášené

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.
REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Hynek Krátký, Katka Kuřová, Irena Brožová
Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.
Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 5 Kč.